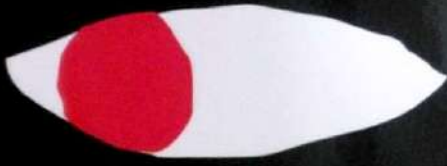

TRENDSETTER İSTANBUL

+ MART 2017

GÜNÜMÜZÜ ŞEKİLLENDİRENLER

YARATICI BEYİNLER TASARIM
& SANATIN BİRLİKTELİĞİNİ
DİJİTALE TAŞIYOR

YEMEKSEPETİ • BLUTV • PİRİ • ART 50

DAN STEVENS // MORGAN NEVILLE NOAH
HAWLEY // ANNA BILLER // İNCİ FURNI
ROGER BALLE

ANLARIN MAHREMİYETİNE DAİR

HER SANATÇI, HER ÇALIŞMA,
İNSANIN KALBİNİN EN
DERİNİNE DOKUNMAZ,
DOKUNAMAZ. LEYLA GEDİZ, BU
ANLAMDA ÖZEL BİR SANATÇI.
NEREDEYSE GÜNLÜK TUTAR GİBİ
BİR İNCELİKLE VE SABIRLA
HAZIRLADIĞI ÇALIŞMALAR BİZİ
SANATÇININ HAYATINDAKİ
ANLARIN MAHREMİYETİNE
DAVET EDİYOR. BİR YERLERDEN
TANIDIK GELEN HİSLER
VE KOKULAR ETRAFIMIZI
SARIYOR, KENDİMİZİ EVDE,
AİT OLDUĞUMUZ YERDE
HİSSEDİYORUZ.

RÖPORTAJ: NAZ CUGUOĞLU
PORTRE FOTOĞRAFI: EDA EMİRDAĞ

Nisantası'nda, aile apartmanınızın çatısında yer alan atölyede çalışıyorsun, vaktinin ne kadarı burada geçiyor?

Londrada eğitimimi tamamlayıp yurda döndüğümde ailem bu çatı katını bana tahsis etti. 17 senedir buradayım. İlk başlarda burayı evim olarak da kullanıyordum. Eskiden gündüz saatlerinden çok gece çalışırdım. Evlendikten sonra atölye ve ev ayrıldı. Çocuktan sonra çoğunluğa ayak uydurdum. Atölyeme sabah giriyorum, akşam yemeğine evime dönüyorum.

Atölyenin ve atölyede geçirdiğin zamanın sanatsal pratiğin üzerinde nasıl bir etkisi var?

Sonsuz! Bütün fikirlerim burada kemikleşiyor çünkü başka hiçbir yer ve zamanda kafamı toplayıp konsantre olamıyorum. Resim yapmak için atölye zaten şart, ama benim için atölye her şeyden önce düşünmek için var.

Sanatsal pratiğin neredeyse günlük tutmak gibi, zaman içerisinde hangi konular hayatında önem kazanıyorsa onlar ön plana çıkıyor. Sanatı böyle kişisel bir boyutta yaşamak bazen zorlayıcı olabiliyor mu?

Bununla baş etmeyi öğrenmek yıllarımı aldı. Özellikle de işler yolunda gitmediğinde... Geçmişte uzun yıllar anti-depresanlar ve benzeri kimyasallar, çalışmalarım da bana eşlik etti. Nihayet 2010'da öylesine derin bir depresyona düştüm ki, bildiğim hiçbir yöntemle işime devam edemeyeceğimi anladım. Resmi değil, Leyla'yı elden kaçıırıyordum. Kendimi resetlemem üç yıl sürdü. İnsan temelde hep aynı kalıyor, ama geçen zamanda kendimi korumayı bir nebze öğrendim diyebilirim.

En son Elhamra Han'da İnci Furni ile beraber çalışmalarınızın yer aldığı 'Kendi Kendine' başlıklı serginizi izledik ve derinden etkilendik. Haydarpaşa Garı'ndan böyle bir içsel yolculuğa çıkma süreci nasıl gelişti?

'Self-Help' (Kendi Kendine), kişinin herhangi bir güçlüğü yenmesinin yolunun bireysel mücadele olduğunu savunan anlayıştır. Bu fikir, hali hazırda yalnız çalışan sanatçılar için bir yenilik değildir. Filmi çektiğimiz dönemde İnci ile sıkı fıkı arkadaşlık ve pek çok derdimiz de ortaklı. Hiç olmazsa bir süre, birbirimizde teselli bulduk ve dostluğumuzu bir ayna gibi düşündük. Hem filmde, hem de daha sonra sergide bu simetriyi korumaya çalıştık. Günümüz Türkiye'sinde yol alan iki sanatçı (ve iki kadın) olmayı tek bir varoluşa, bir iç diyaloga dönüştürmeye çabaladık ve tüm güçlüğüne rağmen, bunu başardık da.

En son kişisel sergin 'Kilimli Konak', Gezi olaylarından sonra o dönemde ürettiğin çalışmalarını Topağacı'ndaki evinde bir araya getirmişti ve galeri sistemini eleştirir nitelikteydi. Evinin kapısını açmak o dönemde nasıl bir hissiyattı?

Evimin kapısını açmak kolaydı da, kapamak zor oldu! Şaka bir yana, evet, galeri sistemine epeyce küsmüştüm. Belki de insanlarla çalışmaktan yorulmuş, kendimi anlatamıyordum. Anlaşılmadığım hissinden kurtulamıyordum. Sonuçta niyetim Galeri Splendid'den sonra yeni bir galeri açmak değildi elbette, sadece bağımsız olmak istiyordum. Fakat işlerimin satışlarını üstlenmek beni yıprattı. Evimizin ev olmaktan çıkması da bizi yordu. Kedilerimiz de bu durumdan memnun değildi. Hepsinin üzerine Soma faciası oldu. Salonunda çaresizlik içinde çöküp kaldığımı hatırlıyorum.

'Serpilen', üç yılın ardından gelen ilk kişisel sergi, bu üç yıllık duraksama döneminde neler yaşandı?

Dünyada ve Türkiye'de olup bitenleri bir yana bırakırsak, evlendim ve oğlumuz Anka dünyaya geldi.

Serpilen

Palmyra

Serginin adı büyüüp gelişme ve yayılma anlamlarını da beraberinde getiriyor. Serginin içeriğiyle beraber okunduğunda bu ad neleri ardında gizliyor?

Anka'nın varlığı serginin oluşumunda ve elbette isminde, belirleyici oldu. Aile tabloları gibi okunabilecek 'Serpilen' ve 'Doctrinaire', Anka'dan beslendi. Ona hediye gelen bir oyuncak ayı, kuşlara serptiği yem, varlığıyla ilintili daha nice detay sergide yerini aldı. Oğlumun gelişimi ile serginin meydana gelmesi arasında ilişki kurduğum aşıkâr; fakat 'Serpilen' kelimesini seçmemin bir nedeni de, bir mekân duygusu uyandırmasından ileri geliyor. 'Serpilen' dediğimizde, kendiliğinden, mekâna bağlı bir yerleştirme tasavvur ediyoruz.

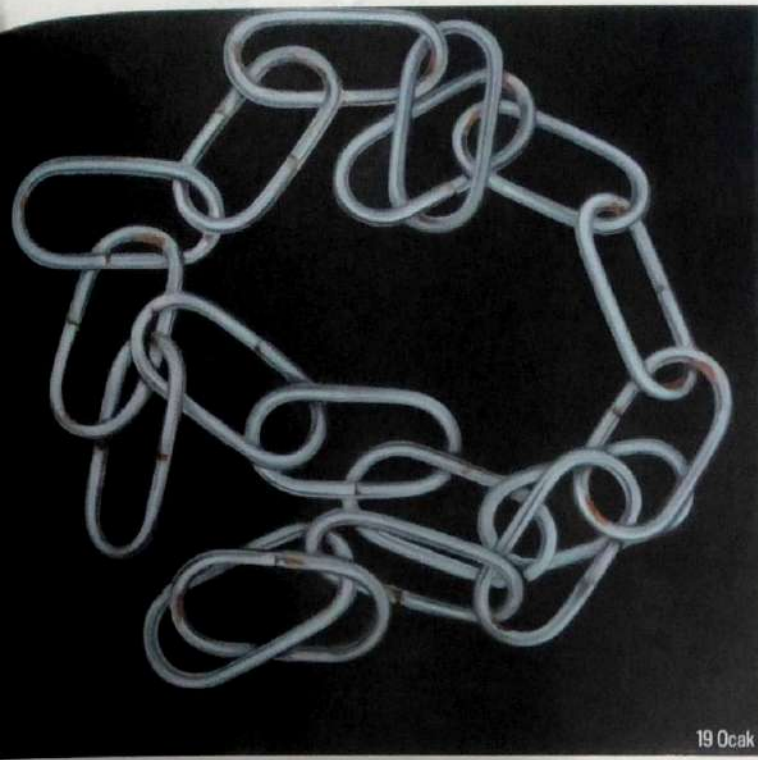
Sergi metninde Vilèm Flusser'in 'Bir Fotoğraf Felsefesine Doğru' kitabına da bir referans var. Bu kitap sergiyi nasıl etkiledi, başka nelerden, kimlerden ilham aldın?

İtiraf etmeliyim ki, Flusser ile ilk kez hemen sergi öncesi tanıştım. Bu alıntıyı yapan ve bülteni hazırlayan ben değilim. Ancak Suela (J. Cennet) ile sohbetimizde, bu alıntının yapıtlar ve sergi ile bağlantılı olduğunu ben de kabul ettim ve benimsedim. Benim ilhamım oğlum, eşim oldu... İçerisinden geçtiğim tüm mekânlar benim için ilham kaynağıdır ama bu sergide en çok atölyeme giren ve atölyemde kalan nesnelere bana ilham verdi. Bir kasa fişinden saksı ayaklarına, cep telefonumdan masa bilgisayarına aktardığım bir fotoğraftan otomobilimizin yaz lastiklerine... Bunlardan ilham aldım.

Sergide yor alan çalışmalar yan yana durarak, resim ile yerleştirme arasındaki sınırları bulanıklaştırıyorlar. Bu durum izleyicinin resim deneyimini nasıl dönüştürüyor?

Le Connaisseur

19 Ocak

Bugünde Yasıyorum

BENİM DE YAŞIYORUM.

Leyle Gediz'in üç yılın ardından gelen kişisel sergisi 'Serpilen' 2 Nisan tarihine kadar The Pill'de görülebilir.

Sergide birbirinden farklı resimler yan yana gelmekle kalmıyor. Bir de üç boyutlu olarak tabir ettiğim resimler var, bunlar da resimlerimin bir önceki etabına benziyorlar. Bazıları çizim yapar. Bense nesneden fotoğrafa, oradan da resme geçiyorum. Bu kez, sıralamayı çift yönlü hayal ettim: Resimden fotoğrafa ve geri nesneye gibi. Serginin girişinde, ismi 'Arayüz' olan bir fotoğraf yer alıyor. Bu fotoğraf daha çok bir resim gibi duruyor, öyle değil mi? Sergi salonuna girdiğinizde kameranın işlevini göz ve gözkapaklarınız görüyor zaten. Resimleri de Instagram tazelüğünde izleme şansınız doğuyor böylece, büyütmeden, abartmadan. Resim benim hayatımın nasıl bir parçası ise, aynı doğallıkla izleyicimin hayatında da yer alsın istiyorum.

Sergide yer alan çalışmalarda sınırlı bir renk paleti dikkat çekiyor. Bu sınırlılığın ardında nasıl bir motivasyon var?

Buna yanıt vermek kolay değil, zira bu bir his. Renkleri ben seçmem, onlar kendilerini seçtirirler. Ama bir, iki resimde belli bir yönelim ortaya çıktıktan sonra artık aralarında yalnız ayar yapmak kalıyor. Her birinin konusu farklı. Böyle olunca, ortak bir palette buluşmaları, onları bir cümlede toplamamı kolaylaştırıyor.

Her birinin konusu ise oldukça kişisel, izleyiciyi onların mahremiyetine davet eden bir halleri var.

Oldum olası kişisel hikâyelerim benim için sıçrama tahtası oluşturdu. Önemli olan oradan hareketle size ulaşıp ulaşamadığım. Yoksa kendi mahremimi boş yere ortaya dökmüş olurum.

Bundan sonra neler olacak? Seni nerelerde göreceğiz?

The Pill ile çalışmaktan memnunum. Suela (J. Cennet) beni İstanbul'da temsil etmeye devam edecek. Eşim, oğlum ve ben, bir süre İstanbul dışında yaşamayı deneyeceğiz. Bu esnada çalışmalarımı serbestçe sürdüreceğimi umuyorum.